בח א מיי׳ פ״א מהל׳

חגינה הלכה ד:

ב מיי׳ פ״ז מהל׳ ק״פ

בא ד עם הלכה ה:

מני פ"ב מהלי חגיגה הלכה ה:

א) ומנחות טו.ן, ב) ולקמן

ה) [לעיל עט.], 5:], ג) [לעיל עט.], 7) [חגיגה ט.], ה) [עי פירש"י ברכות מו. ד"ה

משלחין אחד מהן לדרך רחוקה. פירוש אחד מן הטהורים מדפריך ויטמאנו בשרץ ®וקשה לריב״א אאדרבה ישלחו

אחד מן הטמאים לדרך רחוקה דהשתא הוו טהורין רובא ועבדי גוים יהיה מתך וכבר נולדו לו כל השבטים חוץ מבנימין הילכך שבט בטהרה דבכולה שמעתין אמרינן דמהדרי׳ אטהרה וחירץ דעולא

גופיה אמר לקמן במי שהיה טמא (דף לג:) דרך רחוקה לטהור ואין דרך רחוקה לטמא ולא היה מועיל שילוח טמא דלעולם היה מצטרף לאותם שבירושלים ואין נראה לר"י דטעמא דאין דרך רחוקה לטמא לפי שכשהוא בירושלים נמי אינו יכול לעשות פסחו אלא ע"י שילוח ב (כ) אבל הכא יש דרך רחוקה לטמא כיון דמחצה טמאין ואם היה בירושלים היה יכול בעלמו לעשותו אלא נראה

לר"י דמהדרינן שיעשו כולם בראשון ולא ידחו הטמאין ד: אתה מדחהו מחגיגתו. ואס תאמר והא קיימא לן בתמיד נשחט (לעיל סב.) ערל וטמח משלחים קרבנותיהן ותירן ריב"א הואיל והיא חובה לבא ברגל יש לה דין עולת ראייה דדרשינן בפרק קמא דחגיגה (דף ד:) דטמא פטור מן הראייה שנאמר ובאת שמה והבאתם שמה כו׳ ה וכן איתא בירושלמי דאיתקש לעולת ראייה ואם תאמר השתא כשמשלחהו בדרך רחוקה נמי מדחהו מחגיגתו שאינו יכול לבא ביום טוב מחוץ לתחום וכיון דלא חזי בראשון לא חזי בשני ויש לומר דיכול לבא ולעשות ביום ראשון מה"ת דתחומין דרבנן ועוד נהי דכשישלחהו בדרך רחוקה עד שעת שחיטה שלא יכול לחזור לירושלים מבעוד יום מכל מקום יכול לבא תוך התחום ויכנס למחר ועוד טמא וחיגר דלא חזי בגופו ברחשון לח חזי בשני חבל הכח מיסוא סזי אלא שאינו יכול לבוא וכי הוי יום ראשון בשבת אף על גב דלא חזי אמרינן באלו דברים (לעיל דף ע:) דעביד באינך יומי: משכניה וסיכיה ורהים. הך פירכא ליתא למאן יי דחשיב דרך רחוקה מאיסקופת עזרה ולחוץ ואם תאמר ומה תקנה רולה רב נחמן שיעשו דהא

ויכול לטמאותו במת: ליםא בהא קמיפלגי מר סבר מומאה דחויה ומר סבר מומאה הותרה. השתל לכולי עלמא טהרה מידחיא ולא טומאה דאיש כי יהיה טמא משמע דהאיש לבדו נומא והציבור נוהורים ד ומאן דסבר טומאה הותרה מיקרו שפיר טהורים חמסיק דלכולי עלמא דחויה מר סבר טהרה מידחים

רב נחמן גופיה קסבר בפרק מי

שהיה טמא (לקמן זג.) שוחטין חורקין

על טמא שרך ויש לומר דקסבר

דלאו תשלומין דראשון נינהו

לא סוכל לובוח אם הפסח באחד. בשביל יחיד לא תובחנו שיהא אותו היחיד גורם ומועיל בשחיטתו שום לד נטיה: איקרי קהל. ומילתא מפ׳ בהוריות (ה:) דקאמר ליה רחמנא ליעקב" גוי וקהל

אחד חשוב כליבור ולא מידחי לשני: יעשו בטומחה. אף טהורין אם ירלו: מטמחין חחד מהן. כי היכי דניהוו רוב טמאין וניעבדו כולהו [בטומאה]: שהיו טמאין עודפין על הטהורין אחד. דלא חזו טהורים בראשון: הדר' קושיין לדוכתיה. דהוו להו פלגא ופלגא והללו יעשו לעצמן והללו יעשו לעלמן: אלא ה"ק כו'. ולעולם מחלה על מחלה דווקא קתני וה"ק רב אי משכחת תנא דאית ליה כת"ק דאמר פלגא ופלגא לא עבדי טהוריו בטומאה כדקתני הללו עושין לעצמן וכרבי יהודה דאמר אין קרבן ליבור חלוק מכי עביד קהל בטומאה בראשון לא מפליג למיעבד טהורין בטהרה דאסור ליחלק שגנאי הדבר דמוכחא מילתא בהדיא כשנוהרין אלו מאלו: מטמאין אחד מהן בשרץ. ונעבדיה כולהו בטומחה: שוחטין ווורקין על טמא שרץ. הואיל וחזי לאורתא הילכך אין מכריע את הציבור לטומאה: מהגיגחו. של מחר שאתה מטמאו כל שבעה: אפשר דעביד. חגיגתו בשביעי של פסח שהוא שמיני שלו דהא כל ז' תשלומין אית ליה: קסבר כולן. הימים של רגל תשלומין של ראשון הן ואינן תשלומין זה לזה ופלוגתא היא בחגיגה (דף ט:). ומאן דאית ליה כולן תשלומין לרחשון סבר היכח דלח חזי לרחשון תו לא חזי: מאן ליית לך. להשתלח לדרך רחוקה: וכי עקר משכניה וסיליה. אהלו ויתדותיו ורהיט בתמיה. מי ישמע לנו להטריח עלמו הילכך הא עדיפא כרב: רובן זבין. דלא מלו למיעבד בראשון: אין משלומין לפסח הבא בטומאה. ואין הזבין עושין את השני אפילו טהרו: רב הונה סבר טומהה דחויה היה בליבור. ובקושי הותר להקריבו הלכך לא משוינן להו בטהורים למידחי טמאין לשני: ורב אדא סבר היתר הוא בליבור. ומשוינן להו בטהורין ודחו זבין לשני:

לא עבדי בראשון בשני נמי לא עבדי כל היכא דעבדי ציבור בראשון עביד יחיד בשני טהרה כל היכא דלא עבדי ציבור בראשון לא עביד יחיד בשני אמר להו שמואל זילו אמרו ליה 🇖 לאבא יועשו בני ישראל את הפסח במועדו מאי עבדת ליה אמר להו זילו אמרו ליה כי הוו כולהו זבין מאי עבדת ליה אלא כיון דלא אפשר לא אפשר הכא נמי לא אפשר איתמר היו רובן ממאי מתים ומיעומן זבין רב הונא אמר יאין תשלומין לפסח הבא במומאה ורב אדא בר אהבה אמר יש תשלומין לפסח הבא במומאה נימא בהא קמיפלגי רמאן ראמר אין תשלומין לפסח הבא בטומאה קסבר ישומאה דחויה היא בציבור ומ"ד יש תשלומין לפסח הבא במומאה קסבר מומאה הותרה בציבור אמרי לא דכולי עלמא מומאה דחויה בציבור ובהא פליגי מר סבר מהרה

כדפרישית ומר סבר טומאה נמי מידחיא וקרא משמע הכי איש נדחה ואין ליבור נדחים אלא עבדי בין בטהרה בין בטומאה: ברחשון

ילא תוכל לזבוח את הפסח באחד שעריך רבי שמעון אומר אפילו שבם אחד ממא ושאר כל השבטים מהורים הללו עושיו ושאו כל וושבם ב בווו ב יוזגי עיבן לעצמן והללו עושין לעצמן מאי מעמא ִדרבי שמעון קסבר שבמ אחד איקרי קהל רבי יהודה אומר שפילו שבם אחד ממא ושאר כל השבמים מהורין יעשו במומאה שאין קרבן ציבור חלוק רבי יהודה סבר שבט אחר איקרי קהל והוו להו פלגא ופלגא ואיז קרבן ציבור חלוק ועבדי כולהו במומאה איתמר היו ישראל מחצה מהורין ומחצה ממאין אמר רב ∘מממאין אחד מהן בשרץ ואמאי ניעבדו הני לחודייהו והני לחודייהו רהא אמר רב יהללו עושין לעצמן והללו עושין לעצמן אמרי הכא במאי עסקינן כגון שהיו ממאין עודפין על המהורין אחד אי הכי הוו להו רובא ממאים ניעבדו כולהו במומאה סבר לה כר"א בן מתיא דאמר אין היחיד מכריע את הציבור למומאה אי הכי הדר קושיין לדוכתיה ניעבדו הני לחודייהו והני לחודייהו אלא ה"ק אי איכא תנא דִסבר לה כתנא קמא דאמר פלגא ופלגא לא עבדי כולהו במומאה וסבר לה כרבי יהודה דאמר אין קרבן ציבור חלוק מטמאין אחד מהן בשרץ ועולא אמר משלחין אחד מהן לדרך רחוקה ויטמאנו בשרץ קסבר שוחטין וזורקין על ממא שרץ ויממאנו במת מדחהו אתה מחגיגתו השתא נמי מדחהו אתה מפסחו אפשר (6) דעביד בשני במת נמי אפשר דעביד בשביעי דהוה ליה שמיני שלו קסבר עולא מכולהו יתשלומין דראשון נינהו בחזי בראשון חזי בכולהו וכל היכא דלא חזי בראשון לא חזי בכולהו אמר להו רב נחמן זילו ואמרו ליה לעולא מאן ציית דעקר סיכיה ומשכניה ורהים איתמר יהיו רובן זבין ומיעומן ממאי מתים אמר רב אותן ממאי מתים אינן עושין לא בראשון ולא בשני ראשון לא עבדי דהוו מיעומא ומיעומא

אילון, ו) ולעיל עט. יומא מינון, ז) [נעיל עע. יומה ו: ז: מו: זבחים לג.], 1) [בראשית לה], ח) [לקמן **رُد:]**, תורה אור השלם ו. לא תוכל לזבח את הַפָּטַח בְּאַחַר שְׁעֶרֶיךְ אֲשֶׁר יִי אֱלֹהֶיךְּ נִתַּן לְךְּ: דברים טז ה

2. וְיַעֲשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַפְּסַח בְּמוֹעֲדוֹ: במדבר ט ב

הגהות הב"ח

(ה) גמרא הפשר דעביד בשני. נ"ב ל"ל דס"ל כמ"ד בסמוך יש תשלומין לפסח הבא בטומאה או דס"ל לחלק בין מי שהיה זב בפסח ראשון לבין מי שהיה בדרך רחוקה בפסח רחשון וק"ל: (ב) תום' ד"ה משלחין וכו׳ על ידי שליח אבל הכא:

גליון הש"ם

תום' ד"ה משלחין וקשה לריב"א. ק"ל הא הכל לפי הלד דטתאין אין עושין ברחשון ולח בשני ובזה חח שני שילטרפו הטמאים יחד שני ש נפולפו הפנוחים יהיו איהו ושאר הטמאים יהיו לבור דאין עושין פסח . שני ול״ע:

מוסף תוספות

א. למה משלחין אחד מן . הטהורין ועבדי כולהו ועבו מוס' שחנץ. ו בטומאר ב. הילכך אין מועלת דרך רחוקה שאז כמו כן פסחו. ג. וכשהוא בדרך רחוקה ג. אינו יכול לעשותו הוא לעצמו והוי טמא כי טהור שמועלת לו דרך רחוקה. שם. ד. לפסח שני. שם. ה. [ר]ה"נ דרשינן גבי חגיגה. שס. ו. שהרי חוץ לירושלים הוא. שס. ו. ובהא פליגי מר סבר טומאה דחויה ולא מקר טהוריז. שס. ח. והילכד יש לו תשלומין. שס.

רבינו חננאל

איתמר היו ישראל מחצה טהורין ומחצה טמאין י רב מטמאין אחד מהן בשרץ. ואמאי האמר רב הללו עושין לעצמן י והללו עושין לעצמן. אמר הכא במאי עסקינן כגון . שהיו הטמאין עודפין על הטהורים אחד, ואם תאמר א"כ הנה הרוב טמאין י יעשו בטומאה. סבר רנ הציבור לטומאה, כלומר

. בטומאה. לא עבדי שאר טמאין כגון זבין וזבות וכיוצא בהן כלל, דטהרה מדחיא אפילו שאר טמאין לשני, אבל טומאה לא מדחיא שאר טמאין מן הראשון לשני, הלכך לא עבדר בשני כלל. ורב אדא בר אהבה אמר יש תשלומין לפסח הבא בטומאה. ומי שלא עשה הראשון יעשה השני, דטומאה נמי דחיא, מאי טעמא טמאי מתים למה עושין השני לפי בסוכאה. ומי שלא עשה הראשון יעשה השני, דטוכאה נכי דוזיא, מאי טכמא טמאי מתים למה נושין השני לפי שלא יכלו לעשות הראשון, זבין ומנודעין נמי כיוצא בהן לא יכלו לעשות הראשון ויעשו שני. נכולי עלמא טומאה דהויה היא בציבור (ד"א) אפילו טומאה מדחיא דכיון דטמאי מתים עבדו הראשון כטהורין חשיבי דטומאת מת התר היא בצבור הלכך שאר הטמאין עושין השני. איתמר רובן זבין ומיעוטן טמאי מתים. אמר רב טמאי מתים אין עושין הראשון דהא מיעוטא נינהו ומיעוטא נדחין לפסח שני, בשני נמי לא עבדו דקיימא לן כל היכא דלא עבוד צבור בראשון לא עבוד מיעוט בשני וכי כתיב ויעשו בני ישראל היכא דאפשר, היכא דלא איפשר חשבינן להו כאלו כולז זביז.

הכי מחצה על מחצה הן, ושמעינן ליה לרב דאמר מחצה על מחצה כרוב והללו עושין לעצמן והללו עושין לעצמן. ושנינן הכי אמר רב אי איכא תנא דסבר לה כת״ק דאמר היו הטמאין עודפין על הטהורין אפילו אחד יעשו בטומאה וכרבי יהודה דאמר אין קרבן צבור חלוק, מטמאין אחד מן הטהורין בשרץ, ונמצאו הטמאין עודפין על הטהורין שנים, כיצד כגון שהיו מאה טהורין ומאה טמאים נטמא אחד מן הטהורים נמצאו הטמאין מאה ואחד והטהורין צ״ט ומשכחת לה אפילו לאלעזו בן מתיא. עולא אמר משלחין אחד מן הטהורין לדרך רחוקה, ויטמא בשרץ וכוי, ואסיקנא קסבר עולא כל מי שהיה טהור וראוי לחגיגה ביום הראשון ונאנס ולא חג, כגון מי שהיה בדרך רחוקה, ובא במועד וכיוצא בו, חוגג והולך כל הרגל. אבל אם היה טמא ביום הראשון כבר נדחה ואינו חוגג אותו הרגל, מאי טעמא כולהו תשלומין דראשון הוא. דתרוייהו רב ועולא סבירא להו שאיז מטמאיז אחד מהז במת שלא ידחוהו מחגיגתו. פי׳ סיכי יתדות אהלו עוקר והולד. איתמר היו רובז . טמאי מתים ומיעוטן זבים רב הונא אמר אין תשלום לפסח הבא בטומאה, כלומר הזבין אינן עושין לא את הראשון ולא

מוסף רש"י

אפילו שבט אחד טמא. ב"ד בניסן וס"ל לר" יהודה שבט אחד אקרי קהל, הלבד ואחד טומאה ויעשו כולו בטומאה עמו. ועב. לפי שאין יפי שאין קו בן ביבוד חלוק. ולדגרי חכמים טהורים עושים הראשון והשבט עושין פסח שני מנחות מו.). מטמאין אחד מהן בשרץ. להכריע רוב ליבור לטומאה (לקמן צ:). הללו עושין לעצמן. בטהרה, והללו ערשין לעצמן. בטומאה, טהורים לא עבדי בטומאה דהוי כרוב, ורוב טהורין לא עבדי בטומאה, וטמאין לשני לח תידמו תשוט דהוו נתי רובא ורובא לשני לא מידחו (לעיל עם). כולהו תשלומין דראשון נינהו. שהרי יום אחד עשה הכתוב עיקר בכולן, דכתיב אותו, ושלאחריו עשה תשלומין לו (חגיגה ט.)**. טומאה** לו (הגינון 100). שומאות דחויה היא בציבור. כלומר נקושי נדחית אללה בנולחה נול ידי יאות עון, שהליך מרלה ולא בהיתר גמור חבחים לג.) אף על פי שקרבן ליבור דוחה אותה בקושי הותרה ולא היתר גמור, וכל מה דמצינו להדורי מהדרינן שיעשו בטהרה . (יומא ו: מו: ולעיל עז. .(1911

רבינו חננאל (המשר) את השני. ואתיא כר' נתן הונית המלי האולא כו בון דאמר כל הזקוק לראשון זקוק לשני, וכן השני תשלומין דראשון הוא, הילכך כשם שהראשון לא עבדו דתנן הפסח שבא בטומאה לא יאכלו ממנו זבין וזבות וכו', בשני נמי לא עבדו דטהרה תדחה הטמיאין לפסח שני, . רדתניא אלו עושין את היולדות האנוסיז והשוגגיז טמא או בדרך רחוקה, א"כ למה נאמר טמא דאי בעי למיעבד לא שבקינן . . ליה. א״כ למה נאמר ומי שהיה בדרך רחוקה לפטרן מן הכרת. ומרבינן . לזבין ולזבות מאיש איש, דתניא יכול לא יהו נדחין השני אלא טמא ומי שהיה בדרך רחוקה, זבין ומצורעין מנין, ת״ל איש איש. הלכך כל היכי יי דעבדי טהו

אי לא עבדי ראשון אלא